

© 2021 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Francisc Baja

© Daniela Rațiu pentru imaginea de copertă

typeface Warnock Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAȚIU, DANIELA

Cinci luni care au salvat România; Matrioșka; Războiul hibrid și Războiul lui Dragnea cu România / Daniela Rațiu. – București: Casa de pariuri literare, 2021

ISBN 978-606-990-176-2

32

Casa de pariuri literare nu își asumă nicio responsabilitate față de site-urile folosite în carte sau de terți și față de conținutul lor.

Daniela Rațiu

Cinci luni care au salvat România

*Matrioșka.
Războiul Hibrid și
Războiul lui Dragnea cu România*

casa de pariuri literare

Cuprins

Războiul sădit în noi (Ramona Ursu).....	5
Preambul.....	8
1. Ianuarie.....	10
2. Februarie.....	31
3. Martie.....	95
4. Aprilie.....	171
5. Mai.....	220

1. Ianuarie

Totul este politic. Plouă la *Timișoara*, o ploaie mocănească într-un ianuarie deprimant. Soarele apare rar în ultima vreme. Mai tot timpul cerul e jos, apăsător, gri. Oamenii, năluci cu chipurile ascunse de gulerele paltoanelor. Năluci strecurându-se pe străduțele din *Centrul istoric, Piața Libertății – Piața Unirii*. Urmăriți de dublurile pe care și le zăresc pe fugă în vitrinele magazinelor. E aproape seară. Spre ora 18. Felinarele se aprind rând pe rând, lumina lor se reflectă pe suprafața albastru-petrol a pietrelor de macadam. Un afiș publicitar, uriaș e întins ca un cearșaf peste trei etaje și lat cât aproape toată clădirea, la parter e *Cafeneaua Baroc*. Pe afiș scrie *Voi sunteți orașul care a dat libertate României*. Nu e afișul vreunei entități civice, ci afișul publicitar al unei bănci. Cu capital românesc. Precizarea asta e în contextul politic al urletelor anti-europene ale actualei puteri politice, coaliția *PSD-ALDE*, cu accesoriul etern al tuturor guvernărilor *UDMR*, o coaliție populistă și atât de flagrant împotriva intereselor *României*. Eternul *PSD*, urmaș al *FSN*. Dacă ar fi doar războiul politic intern ar fi simplu, dar suntem în plin *Război Hibrid* în partea asta de lume, vulnerabili, guvernați de o putere politică cu o agendă împotriva intereselor *României*. Exagerat? Mă tem că *Războiul Hibrid* se vede cel mai bine în factura de gaz. Totul e politic. Totul e atât de deformat, de contorsionat.

Ascult în căști *Portishead, Roads*. Afișul mi se pare ironic. Și trist. Semaforul de la *Spitalul Militar* mă scoate întotdeauna din sărite, timpul programat pentru trecere e extrem de scurt. Nu apuci să ajungi la

celălalt capăt al trecerii că te trezești pe lumina roșie. Întotdeauna, cel puțin o persoană e prinsă pe roșu și aproape întotdeauna persoana nu își poate reprima reflexul de a o lua la fugă de parcă orice mașină care ar surprinde-o pe trecere ar avea dreptul să o facă una cu pământul. Reflexul de a fugi atunci când te-a prins culoarea roșie e un simptom al fricii de autoritatea care e mai presus de tine, mai presus de lege. Aproape toți se grăbesc așa, nu își pot reprima spaima asta. *Miliția* care te ridică de pe stradă. *Volgile* negre care opreau în fața casei, noaptea spre dimineață. Astăzi, jandarmul care are voie să îți spargă capul, să te lovească doar pentru că treci pe lângă el, să te lovească cu sete pentru că strigi în fața clădirii guvernului: *Justiție, nu corupție!* În cei aproape 30 de ani postdecembriști am fost martorii eșecului leadershipului politic, iar în prezent al căderii în delirul de putere, în paranoia.

Caut tonul scriiturii acestui text. Aici, în acest punct, textul se caută pe sine, e ca și cum l-am pornit dar nu se urnește, trag de el. Lângă laptop îl am pe *Philip Roth* cu a lui ultimă *De ce scriem*. O am pe *Ludmila Ulițkaia*, *Scara lui Iakov* și pe *Tony Judt*, *Cabana memoriei*. *Transparența* hipnotică și cu atâtea straturi a lui *Radu Vancu* e pe jumătate citită. Caut tonul acestui text. E ca și cum îl adulmec, îl ademenesc pentru a-l dresa. Zilele se transformă cameleonice, oră de oră, timpul se transformă. Nu timpul, ci noi. *Totul e politic*.

Televizorul este aprins. Noaptea s-a lăsat peste *Timișoara*. Pe ecranul televizorului, jurnalele de știri rulează imagini cu protestele de anul trecut, din 10 august. Ieri, *Consiliul Național al Audiovizualului*, sluga instituțională a *PSD-ALDE*, a decis ca *Realitatea TV* să fie pedepsită timp de 10 minute fără emisie. Azi, *Pagina de media* scrie că audiența postului pe cele 10 minute fără emisie ar fi bătut toate posturile de știri. Am fost unul dintre cei care au lăsat postul mergând în gol. Un sentiment de *déjà-vu*, o senzație înfricoșătoare cumva. Noi am mai trăit asta. Înainte de 1989, TVR - televiziunea publică, mijloc de propagandă în slujba regimului ceaușist. După ultimul jurnal de știri, la ora 22:00, emisia înceta. Ecranul rămânea înghețat. Totul e politic.

Un sentiment contradictoriu, de intimitate exhibată pe *facebook*. Ce căutăm cu toții acolo? Ce vrem? Uneori, o puternică senzație organică, exhibarea tuturor/a tot pe acest uriaș și fără sfârșit *wall*, de parcă lumea asta s-a mutat toată pe internet. Uneori, dimineața când deschizi *facebook*, senzația e brutală de parcă deschizi o ușă și tot oceanul se revarsă pe *wall*. Ca o scenă cinematografică cu efecte speciale din *Titanicul* lui *David Cameron*.

De la Kafka la Firea, calorifere politice bocnă

18 ianuarie. Un email de la *Lavinia Bălulescu*, dintr-un *București* hiberanal: *Eu vreau să uit de politic, pentru că, după cum știi, trăiesc într-o redacție de ziar și când plec de acolo îmi doresc să fiu plecată, chiar dacă de fapt nu plec niciodată. Acum trei seri am văzut un om căcându-se în stația de tramvai (nu vreau să zic „defecând”, pentru că mi se pare că nu exprimă realitatea). Pur și simplu era un om beat care, deși era plin de persoane care așteptau tramvaiul, a trecut pe lângă noi, a înaintat zece metri și și-a dat jos pantalonii. Bucureștiul e foarte teatral uneori. Ești martor la tot felul de lucruri care s-ar putea la fel de bine întâmpla și pe o scenă.*

În continuare nu am căldură acasă. Eu și mulți alți oameni. Nici apă caldă. Caloriferele nu sunt sloi, dar sunt cred 10% din ce ar fi trebuit să fie, totuși e ianuarie. Iar Firea a dat azi un comunicat de presă în care a explicat că de fapt e atacată politic cu toată această problemă a căldurii din apartamente, că ea face tot ce se poate, că e prima dată când se investește în refacerea unora dintre țevi, etc. Și totuși, cu toate atacurile politice, adevărul e că în apartamente e frig. Eu stau cu caloriferul electric în priză de trei săptămâni. De revelion am fost bolnavă pentru că m-am spălat cu apă rece. Cum voi putea să-mi plătesc curentul? Asta nu se mai știe. A se reflecta la subiect.

După lucru am fost la dentist. Pe drumul înapoi spre casă am privit fiecare trecător ca pe un potențial inamic. Mereu mă aștept să vină cineva în spatele meu pe stradă și să încerce să mă strângă de gât. Chiar

*cred că n-ar fi o mirare pentru mine. Și totuși am reușit să ajung acasă într-o singură bucată, am mâncat pâine cu brânză și m-am gândit la ce am vorbit cu tine de dimineață la telefon, la *Virginia Woolf* și la camera ei, la independența financiară a femeilor și la cum poate asta să-ți influențeze inclusiv (sau mai ales) arta. Eu deocamdată am o cameră doar a mea, dar nu am timpul meu pentru a folosi camera asta. Și după cum ți-am spus, intenționez să demisionez, moment în care aș putea obține timpul de care am nevoie, dar voi pierde camera, pentru că efectiv cine va putea plăti pentru această garsonieră? Problema e una veche, desigur, doar personajele-s mai noi. Încerc să-mi găsesc un loc de muncă nou și un oraș nou, lucrez la asta, dar lucrurile nu se mișcă. A se reflecta, de asemenea, pentru că dacă aș avea răspunsul aș fi salvată la ora asta.*

*Deocamdată totul e provizoriu pentru mine și asta mă enervează teribil. Și ar mai fi multe de spus, lucruri pe care le-am pus în ordine la mine-n cap, după ce am plecat de la dentist, dar cred că acum mă voi întoarce la *True Detective* (a început un nou sezon). Ultimul gând: ce eforturi supraomenești trebuie să facem ca totul să fie bine, deși habar n-avem ce înseamnă binele ăsta.*

19 ianuarie. *Lavinia* aprinde televizorul, eu am stins televizorul. M-am apucat de *Philip Roth*, *De ce scriem*, începutul despre *Kafka*. Îl simt pe *Kafka* speriat de viață. O sincronicitate stranie. Scriu într-un ianuarie, o iarnă depresivă tipic românească, *Lavinia* se plânge de frigul din garsonieră, citesc din *Philip Roth*, la pagina 20, pasajul: *Iar în acele nouă luni pe care le-a petrecut cu Dora mai au și alte elemente „kafkiene”: o iarnă cruntă într-o locuință insuficient încălzită, inflația care-i reduce pensia la mai nimic și care îi scoate pe străzile Berlinului pe flămânzii și pe nevoiașii...*

Cercul vieții. Frigul din case. Mereu frigul din case. Frigul ceaușist, ăla frig. Cine poate uita frigul ceaușist. Mai e un frig și mai cumplit. Cândva un interviu cu un fost deținut din *Siberia*. Îl găsisem în *Căminul de Bătrâni* din *Timișoara*, coerent în bătrânețea lui și povestind despre frigul din *Siberia* pe care nu îl putea uita. O imagine impregnată în

memorie, amintire intermediată. *Era atât de frig în Siberia încât apa îngheța în găleată..*

Nu poți scăpa de politic, e o iluzie. Frigul din garsoniera *Laviniei*, din toate casele/apartamentele *României*, este o operă politică. O operă desăvârșită politic după aproape 30 de ani de postcomunism. Suntem un popor bolnav de comunism-postcomunism. E coșmarul nostru, e distopia noastră. Opera politică a puterii de la *București*.

Ruptură. În timpul acesta, dincolo de text, realitatea politică, *Războiul hibrid* care construiește ficțiuni pe care apoi le îndeasă în realitate, în forma pe care o ia realitatea, șirul de evenimente care desăvârșesc ficțiunea politică devenind realitate. Prind o știre, o aud în fundal pe *Digi24TV*, crainicul o spune cu glas impersonal: *Președintele Rusiei, Vladimir Putin, a acuzat Statele Unite într-un interviu pentru Politika și Novosti, publicat înainte de vizita efectuată joi în Serbia, că un factor destabilizator în Balcani îl reprezintă Statele Unite și unele țări occidentale, pe care însă nu le-a numit. Putin a exemplificat cu bombardarea fostei Iugoslavii de către NATO în 1999, recunoașterea „nelegitimă” a independenței Kosovo, schimbarea numelui Macedoniei „pentru a fi forțată să adere la NATO” și faptul că Muntenegru ar fi fost „împins” să adere la structurile alianței, toate acestea în ciuda voinței populare. În schimb, a spus că Rusia a privit mereu Balcanii constructiv. Din acest motiv ajutorul pentru consolidarea securității și stabilității regionale este prioritatea noastră necondiționată. Milităm pentru ca să se respecte drepturile și interesele țărilor și popoarelor balcanice, ca să se respecte dreptul internațional, a declarat șeful statului rus.*

Jandarmeria salvează Distopia

Platforma *G4media.ro* publică un articol despre achizițiile pe care le-a făcut *Jandarmeria*. Fotografia din deschiderea articolului este de anul trecut, după *Protestul din 10 August*, când *Jandarmeria* a ținut să ducă jurnaliștii în curtea instituției pentru a demonstra cât de blând

și *inofensiv* este armamentul folosit la gazarea miilor de protestatari din vara anului trecut. Jucării de copii. Un jandarm cu o figură de dur, îmbrăcat în uniformă neagră, ținând ditamai pușcoiul în mâini. Fața lui e arsă de soare, iar privirea ochilor rece și sfidătoare. Din articol aflăm că: *peste 3,4 milioane de lei a cheltuit Jandarmeria Română de Crăciun, atunci când instituția a atribuit două contracte pentru înarmare, după cum rezultă din site-ul de achiziții publice. Jandarmeria a acordat cele două contracte prin cerere de ofertă unei firme condusă de un personaj care promovează discursul împotriva firmelor străine. (...) În a treia zi de Crăciun, pe 27 decembrie, în jurul prânzului, Jandarmeria Română a anunțat că a cumpărat pistoale automate, pistoale mitralieră și lansatoare de calibru 40 mm în valoare totală de puțin peste 3,4 milioane de lei. Informațiile au fost publicate de Jandarmerie pe Sistemul Electronic de Achiziții Publice (SEAP). Când trecem la pistoale mitralieră, surprinzător Jandarmeria Română a început să fie dotată în ultimul an cu arme de acest gen de tipul Uzzi. Anul trecut, Oana Dobre Dimofte a publicat pe facebook un scurt filmuleț cu jandarmi din dispozitivul trimis în Piața Victoriei care purtau la vedere pistoale-mitralieră de tip UZI. Lansatoarele de calibru 40 sunt cele folosite de Jandarmerie pentru a arunca gaze lacrimogene și nu numai în grupurile pe care jandarmii trebuie să le împrăștie.*

Guvernarea Fake News

20 ianuarie. Plouă la Timișoara. Dimineața, o ninsoare timidă, apoi ploaie. Cerul e la fel de jos și apăsător. Pe bulevard trec răzleț mașini, parcă am fi pe vremea lui *Ceaușescu*, duminica mașinilor cu număr cu soț sau fără soț. Cum decidea *Partidul* care era în tot și în toate. În plină criză a Justiției/în Justiție, asaltul *PSD-ALDE* din 2017, imediat ce au preluat putere, jurnalistul *Ionel Stoica* notează pe *facebook*: *imi spunea aseară un magistrat că este surprins de numărul mare de procurori și judecători care pun umărul la atacul pe care Dragnea&Toader îl dau statului de drept. Au împânzit Inspecția Judiciară, CSM, sunt destui și la Înalta Curte, curți de apel și Parchetul General. Urmează în curând*

o serie de promovări la Înalta Curte, se ocupă Lia Savonea de ele; situația este neclară cu Secția de investigare a magistraților, pe care Tudorel Toader vrea să o transforme în direcție; se fac deja scenariii ce se întâmplă după ce-i expiră mandatul lui Augustin Lazăr, la sfârșitul lunii aprilie.

– Nu te mai mira, au fost destule cozi de topor și în 1947-1948, uite, recent și-n Turcia lui Erdogan, sau în cazul epurărilor de magistrați din Ungaria sau Polonia.

– N-am învățat nimic din istorie, credeam că am evoluat puțin!

Ruptură. Anul electoral a început foarte NKVD-ist. Tot ce are potențial pentru PSD-ALDE pentru a fi vulnerabilizat este riguros atacat. *Old-school stuff*. E o formă de agresiune cu accente miliar-politice, violență în discursul politic, în acțiuni politice, brutale și năucitoare. Când crezi că s-a atins limita, atunci în spațiul public explodează ceva politic. Distorsionarea realității, rescriere. Ceea ce este fals este prezentat drept adevăr. *Guvernarea Fake News*. Și îmi cad ochii pe postarea lui Mădălin Hodor despre *subversiunea ideologică*, referindu-se la *Iuri Bezmenov (1980)*. Subversiunea ideologică este un proces lent care se desfășoară în fața ochilor, folosind instrumente legale, distorsionând realitatea. Doar că ideologia a fost înlocuită cu o pseudo-ideologie a mafiei, amestecând date false cu date adevărate. Subversiunea ideologică actuală, parte a strategiei *Războiului Hibrid*.

21 ianuarie. Cea mai depresivă zi din an, așa se spune. Cineva postează, ca din neant, un articol despre *Trenul foametei din 1947*. Fotografia de deschidere îmi declanșează memoria, povestea mamei pe care o auzeam în copilărie. Mama, copil fiind, împreună cu familia ei fugind de frica foametei. Cu *Trenul foametei în 1947*. Timpul nu a șters amintirea acelei călătorii infernale. Vreau să știu cum arăta acea călătorie în imagini și caut pe internet, informații. Pe *google imagini*, multe fotografii alb-nebru sau sepia, articole, și îmi cad ochii pe un articol din *adevărul.ro*, *Cum au supraviețuit copiii în timpul mării foametei*, și articolul descrie povestea pe care mi-a spus-o mama

cândva, demult, pe când eram abia un copil, o rugam adeseori să îmi povestească. Țin minte cum îmi imagineam cu ochii minții detaliile poveștii spuse de ea. Fotografii din articol mă lovesc în plin. Simt un gol în stomac, tot ce îmi imagineam se întâlnește cu ceea ce este immortalizat în fotografiile vremii. Trenuri sărăcicioase, copii speriați, mulți copii, cu pantofi stâlciți, fetele cu rochițe jerpelite, băieți cu pantalonși legați în talie cu cordoane, unii cu mantale soldățești prea mari pentru ei, unii rași în cap, alții cu șepci, căciuli, fetele cu codițe împletite dezordonat. Pe scara unui vagon, trei copii, doi băieți și o fetiță privind în gol. Copiii în gări, la cozi, în grupuri, puțini adulți pe lângă ei, prea puțini, copii așteptând lângă camioane, să-i ducă unde?! Copii așteptând la coadă lângă un cazan uriaș din care o femeie cu un polonic turna în farfurii metalice o zeamă lungă. Copii chinuți duși dintr-o parte în alta. Caut în fotografiile astea ochii mamei, frica ei, teama, spaima. Lumea ca un loc în care copiii nu își găseau loc, vezi în ochii lor ruptura, sentimentul că sunt ai nimănui. Copiii erau duși din *Moldova* în țară, în orfelinate, sau dați în grija unor familii. Mama avea cinci ani, iar împreună cu frații ei, erau cinci, iar părinții, bunicii mei, ascunși sub băncuțele din compartiment. Reușiseră să se strecoare în tren. Politica în ceea ce privește copii era clară, erau despărțiți de părinți. Statul nu își asuma și grija părinților. Cum or fi stat în trenul ăla care străbătea toată *România* cu spaima mușcând tăcută din inimă că vorfi descoperiți și alungați de lângă copiii lor?! Mama și părinții ei ascunși sub banchetă. Nu va uita niciodată, momentul în care ușa compartimentului s-a deschis și în cadru a apărut, uriaș, înfricoșător, un soldat rus. Frica are chipul unui soldat rus pentru mama. Soldatul căuta părinți ascunși în vagoane. Mama a început să plângă, așa își amintește, ori de câte ori aș întreba-o. Trenurile astea pline de copii erau efectele foametei, efectele războiului. La *Moscova* se semnase, la *16 ianuarie 1945*, *Convenția sovieto-română* care stabilea cantitățile de mărfuri care trebuiau să ia drumul *URSS*. Condițiile armistițiului. Sovieticii luau tot, rechiziționau aproape tot, de la alimente, la confecții, carburanți, lemne, orice, totul. Devastată de război, îndatorată către ruși, arsă de secetă, *România* a decis să trimită copiii din

Moldova și Muntenia în alte zone mai puțin afectate. Era o situație provizorie. Viața era provizorie după război. Trenurile care duceau copiii. În gări, despăduchiați de sanitari în băile CFR-ului. Flămânzi și speriați. Oare cum se uitau prin geamurile ale trenurilor sărăcăcioase, casele alergau pe lângă trenuri, soarele apunea, noapte adâncă și apoi zorile se ridicau, stăteau lipiți unii de alții, speriați. Unde se duc ei, ai cui sunt ei? Ce visau? Ce visa oare mama?

Piața Victoriei. București. Sute de oameni în stradă

Au reînceput protestele. Pe posturile de știri, o atmosferă infernală. *Curtea Constituțională* a devenit o instanță de drept penal. Sute de persoane au ieșit în *Piața Victoriei* după ce *Tudorel Toader* a declarat că are pregătită o ordonanță de urgență prin care să se extindă termenul contestației în anulare pentru toate cazurile de condamnări ale ICCJ din ultimii 4 ani. Asta ar însemna pentru cei condamnați de completurile de 5 judecători de la *Înalta Curte de Casație și Justiție* posibilitatea contestării sentințelor. În *Piață* se scandează *România cere: Fără grațiere!, În democrație, hoții stau la pușcărie!, Marș afară, trădător de țară! CCR, ciurma PSD!, Ieșiți din casă, dacă vă pasă!, Nu cedăm, rezistăm!* E iarnă și e frig. Deja noapte, doar luminile mașinilor, ale felinarelor. Ferestrele *Guvernului* sunt luminate. Guvernul mut. Oamenii protestează în fața clădirii, în *Piața* disperării.

22 ianuarie. Ninge la *Timișoara*. Pe podul peste *Bega* dinspre *Universitate* spre *Catedrală*. Aștept să se facă verde la trecerea de la *Universitate* spre pod, cel spre *Catedrală*. E cinci seara, se întunecă repede, așa ca iarna. Fulgii de zăpadă se topesc când ajung pe șosea, mașinile pornesc în intersecție, iar luminile farurilor lasă dăre pe străzi, ca un dans colorat pe caldarâm. Până ajung la *Catedrală*, ninsoarea a devenit ploaie. În intersecția de la *Catedrală*, așteptând ca semaforul să se facă verde, o țigancă cu o fustă înflorată verde crud cu maci roșii, în picioare poartă o pereche de balerini bourdeax, ciorapi galbeni. O pată de culoare în griul unei seri de iarnă. E ca un personaj din tablourile expresioniștilor. Viața, așa cum e ea.

Pe *facebook* cineva anunță că tatăl unuia dintre victimele de la *Colectiv* a murit. Fotografia lui *Jean Chelba* rulează pe *facebook* ca o coloană mută. Fotografia lui încorporează toate victimele de la *Colectiv*, și, mai dureros, pe fiul său. *Jean Chelba* a trăit din 2015 cu durerea pierderii fiului său, *Alex Chelba*, 33 de ani, care a ieșit pe picioare din club, cu arsuri de gradul 2 și 3, dar a murit șapte zile mai târziu în spital. *Jean Chelba*, alături de alți părinți, a depus o plângere penală la *Parchet* care viza mai multe persoane care ocupau funcții în *Guvernul României*, printre care premierul de atunci *Victor Ponta*, secretarul de stat *Raed Arafat*, fostul ministru al *Sănătății Nicolae Bănicioiu* și fostul ministru de *Interne Gabriel Oprea*. Din octombrie 2015, a trăit durerea pierderii fiului într-un mod atât de brutal, a trăit cu speranța că va vedea vinovații pedepsiți, a trăit hrănindu-se din euforia, dar și neputința protestelor, în vuietul strigătelor protestelor. O rușine te cuprinde așa, ca o ghiară. *Jean Chelba*, 68 de ani, tatăl unuia dintre tinerii care și-au pierdut viața după incendiul de la *Colectiv*, a încetat din viață. Nelipsit la proteste, i se spunea *Tataie*. *Vlad Voiculescu* scrie pe *facebook* că în 1985, *Jean Chelba* a încercat să fugă din țară, a fost prins și trimis în închisoare. După trei luni, a fost eliberat chiar în ziua în care fiul lui împlinea 4 ani, iar soția murea din cauza unei septicemii. Aproape trei decenii mai târziu, *Jean Chelba* își pierde și fiul. *Tataie* s-a dus.

Europa: Statul de drept în România, în pericol

23 ianuarie. Soare, după atâtea săptămâni de întuneric. Explodează rețelele și jurnalele. Este transmisie live din *Comisia pentru Libertăți Civile, Justiție și Afaceri Interne (LIBE)* a *Parlamentului European*. Deputata liberală olandeză *Sophie In't Veld (ALDE)*: *Îmi exprim îngrijorarea față de starea statului de drept din România. Sistemul european va funcționa doar dacă toate statele membre aderă la aceleași principii. Este esențial ca politicile dumneavoastră să fie în standardele europene. Am aflat că vreți să anulați 100 de condamnări penale.*